

МИРОН ГАВРИСЕВИЧ

Народився 1889 р. у селі Білий Камінь Золочівського повіту на Львівщині. Після закінчення торговельних студій працював банківським урядовцем. З початком Першої світової війни, як старшину запасу, його призвали до австрійської армії, в якій у ранзі поручника прослужив аж до розпаду Австро-Угорської монархії.

1 листопада 1918 р. зголосився до українського війська, але під час відступу українців зі Львова опинився в зайнятій поляками частині міста, де був змушений на деякий час залишатися. Після переїзду уряду ЗУНР до Відня М. Гаврисевича, як досвідченого банківського службовця, призначено спочатку ревізором, а згодом – директором Державної каси ЗУНР, який підпорядковувався Уповноваженому для справ фінансів, промислу і торгівлі.

М. Гаврисевич брав участь у формуванні державного бюджету, строго дотримувався всіх норм і правил видачі коштів з Державної каси. Як директор організував діловодство настільки добре, що уповноважені та керівники відділів не вели окремих рахунків, а всі їхні видатки були на обліку в Державній касі, якій кожне відомство та відділи пересилали свої дотичні рахунки. Директор Державної каси рахунки довірного змісту отримував особисто і зберігав їх у сейфі. До тих рахунків, а також до т.зв. “Книги Державного Секретаріату”, окрім М. Гаврисевича, мали доступ лише Диктатор Євген Петрушевич, Уповноважений справ фінансів, торгівлі та промислу Володимир Сінгалевич і керівник Контролю державних розходів Олександр Сероїчковський. У “Книзі Державного Секретаріату” подавався дійсний стан фінансів уряду ЗУНР. М. Гаврисевич входив до Фінансової ради, яка була фахово-дорадчим органом Уповноваженого справ фінансів, торгівлі та промислу диктатора ЗУНР. Рада вирішувала всі питання економічного характеру опрацьовувала і схвалювала плани Уповноваженого, знаходила шляхи забезпечення покриття витрат державного бюджету, схвалювала внески в справі кредитів.

Про чесність і відповідальність М. Гаврисевича свідчить його позиція щодо виплати окремим чиновникам, військовим, вчителям дотацій до їхньої заробітної плати. Він ні на крок не відступав від розпорядків. Кошти з Державної каси видавалися лише за згодою дотичного Уповноваженого і затвердження Диктатором ЗУНР. Про акуратність і професійність М. Гаврисевича свідчило його подання урядові від 9 жовтня 1922 р. “Зіставлення рахунків Державної каси за час від 1 вересня 1921 р. до 1 вересня 1922 р.”, також показало реальний фінансовий стан уряду ЗУНР. Зокрема, надходження до Державної каси склали 99 798 корон, які були нагромаджені з залишків, позички Національної оборони, бразилійської позички і пожертвувань, що надійшли з США, Бразилії та Канади. Водночас видатки становили 113 178 корон (утримання всіх відділів уряду ЗУНР у Відні, дипломатичних представництв за кордоном, пропагандистсько-політичні поїздки, різні місії, допомога краю окремим військовикам, інвалідам, вдовам, студентам).

У 1925 р. він повернувся до Львова і працював у Земельному Гіпотечному Банку. Помер 14 жовтня 1931 р. Похований на Личаківському цвинтарі.

Література: Діло. – Львів, 1931. – 17 жовтня; Західно-Українська Народна Республіка. 1918–1923. Документи і матеріали у 5-ти томах. Т. 2. – Івано-Франківськ, 2001.

Іван Патер